

Overdenking in de Seniorenzangdienst, Capelle-Schollevaar, 9 november 2008, 16.00 uur

Thema: 'Alles wat adem heeft, love de HERE!' naar aanleiding van Psalm 150 en Efeziërs 5: 15-21

Psalm 150: een alomvattend lied

Aan het eind van het boek van de Psalmen, met ál die liederen over God en over het leven, liederen gezongen vanaf de hoogtepunten, en liederen uit de diepste

diepten, liederen vol hoop en liederen vol wanhoop, liederen van verdriet en liederen van blijdschap, aan het eind van die bundel van 150 liederen, is dit het machtige slotaccord! 'Halleluja! Looft God in Zijn heiligdom, looft Hem in Zijn machtig uitspanse!; looft Hem om Zijn machtige daden, looft Hem naar Zijn geweldige grootheid!' Psalm 150 is alomvattend.

Natuurlijk, looft God in Zijn heiligdom, in de tempel in Jeruzalem. Maar ook: 'Looft Hem in Zijn machtig uitspanse!', de hele kosmos wordt opgeroepen om God te loven! 'Alles wat adem heeft, love de HERE. Halleluja.' De dichter van de Psalm ziet een wereld voor zich die vol is van de lof van God, helemaal vol van de HERE, vol van Zijn grootheid.

Met alle instrumenten moet God gesprezen worden, met bazuïngeschal, met de harp en de citer, met de tamboerijn en met reidans. Ja, dat ook, ook je lichaam mag meedoen. 'Looft Hem met snarenspeel en fluit, looft Hem met klinkende cimbalen, looft Hem met schallende cimbalen.'

1. Gods lof verbindt heden en verleden

Alles, alles, alles moet meedoen! De lof van God slaat bruggen die alles en iedereen verbinden, en als je daarover nadent, dan kom je daar steeds meer van onder de indruk. Want het klopt ook! De lof van God verbindt het heden met het verleden, dat is de eerste brug. Daarom is het zo mooi dat we in deze seniorenzangdienst vooral veel zingen! Want als je nadent over het verleden, als je terugdenkt aan vroeger, dan kun je van alles doen. Je kunt klagen, dat vroeger alles beter was. Dat de mensen vriendelijker waren, dat de mensen meer over hadden voor elkaar. Je kunt andersom ook klagen over de ellende van vroeger, de armoede, en dat je als kind vaak niks te vertellen had. Je kunt ook wegzakken in heimwee naar het verleden. 'O, die goeie ouwe tijd...' Dat zijn allemaal bruggen naar het verleden, maar déze brug is verreweg, verreweg de allerliefste: de brug van het lied, de lof van God. Vandaag zingen we dezelfde liederen als die u zong in uw jeugd. We zingen tot eer van God, die vandaag de dag net zo levend is, en net zo krachtig, als toen u op de lagere school zat.

De lof van God, die verbindt heden en verleden. Ik heb hier de rouwkaart van mijn opa, de vader van mijn vader. Hij werd geboren in 1901, en hij overleed aan tyfus op 14 oktober 1930, in de leeftijd van 29 jaar en 8 maanden. Mijn vader was nog een baby.

Als familie weten we niet eens zo veel over mijn opa. Hij voer, als schipper, dat weten we. En verder weten we

dat hij zong. Met een accordeon. Zijn stem klonk over het water. Psalmen. En 'Ga niet alleen door het leven, die last is u te zwaar. Laat Eén u sterkte geven, ga tot uw Middelaar!'

De lof van God is een brug die het heden verbindt met het verleden. 'Hilversum 3 bestond nog niet. Een ieder had zijn eigen stem. Van elke steiger klonk een lied, van "Paljas" of "Jeruzalem".' In veel christelijke gezinnen stond een harmonium, en daaromheen werd gezongen. En op school leerde je een Psalm, of een ander lied. En die liederen hebben een plaats gekregen in heel veel hoofden, en vooral in heel veel harten. Een paar maanden geleden overlegde ik met

iemand die wist dat ze zou gaan sterven. Haar dochters waren erbij aanwezig. De laatste jaren van haar leven was ze betrokken geraakt bij de kerk. En nu hadden we het over haar begrafenis. 'Wat zullen we zingen?' En opeens zei ze, heel overtuigd: 'Daar ruist langs de wolken een lieflijke Naam...' Ik begon te zingen, ze zong mee, en kende het hele lied feilloos uit haar hoofd. Haar dochters keken verbaasd: 'Mam, we hebben je nooit over dat lied gehoord,' zeiden ze. 'Nee', zei ze, 'ik kan niet zo goed zingen. Maar dit lied heb ik vroeger op school geleerd, en het is altijd bij me gebleven.' We hebben het inderdaad gezongen in de afscheidsdienst. Ontroerend.

2. Gods lof verbindt heden en toekomst

De lof van God is een brug tussen heden en verleden. Maar het is ook een brug tussen heden en toekomst. Volgende week is hier een jongerendienst. Dan komen er heel wat instrumenten te voorschijn, net als in Psalm 150. De liederen die we dan zingen klinken weer anders dan de liederen die we vanmiddag zingen, maar het is dezelfde God die we eren. Het is dezelfde Redder, Jezus Christus, die we aanbidden. En het is dezelfde adem waarmee we Hem loven. De lof van God gaat door! Vindt u dat niet geweldig mooi? Sommigen van u vinden die nieuwere opwekkingsliederen prachtig. Bij anderen klikt het minder. Maar dat geeft niet. We mogen toch allemaal het éne lied mooier vinden dan het andere? Waar het om gaat, is dat de lof van God doorgaat! 'Zo gaat een blinkend spoor, van lof de eeuwen door. Wij prijzen Uw genade!' Dat is de tweede brug. De lof van God verbindt heden en verleden, en ook heden en toekomst.

3. Gods lof verbindt mensen van alle tijden en plaatsen

De derde brug: de lof van God verbindt mensen over alle grenzen heen van tijd en cultuur. Vele van de liederen die wij vanmiddag zingen, zijn gemaakt in andere tijden en culturen. Neem ons eerste lied: 't Hijgend hert, der jacht ontkomen'. Psalm 42 is geschreven in Israël, bijna 3000 jaar geleden. De melodie is gemaakt in Zwitserland, in Genève, in de 16e eeuw. En de Psalm werd op rijm gezet in de 18e eeuw in Nederland. De lof van God overstijgt alle grenzen. Jaren geleden waren wij in Polen op vakantie. Onderweg stopten we in een dorpje, en we parkeerden onze auto op een dorpspleintje, bij een kerk. Op een gegeven moment keken we elkaar aan, en we zeiden tegen elkaar: 'Hoor jij dat ook? In die kerk zijn mensen aan het zingen!' Er was een rouwdienst aan de gang, en er werd gezongen, zó langzaam, nog veel langzamer dan in de meest traditionele Nederlandse kerk. En langzamerhand herkende ik de melodie. 'Daar ruist langs de wolken'. Wéér datzelfde lied.

Op zo'n moment voel je je verbonden. Ook al versta je de tekst niet, ook al begrijp je niet waarom mensen zó langzaam zingen, ook al zijn wij protestanten en zij katholieken, we zijn één in de lof van God. Dat is de derde brug: de lof van God verbindt mensen.

4. Gods lof verbindt mensen en dieren

En er is een vierde brug: 'Alles wat adem heeft, love de HERE!' 'Alles wat adem heeft...', dat zijn dus niet alleen mensen. Nee, dan doen de dieren ook mee! De vogels, die zingen en jubelen voor God. En de kikkers die kwaken. En de koeien die loeien. En de honden die blaffen. Ook de hele dierenwereld eert de Schepper! Kent u het nog, dat liedje van vroeger?

'Klein voegelein op groene tak, wat zingt ge 'n lustig lied. Wij hebben in ons hele boek zo'n vrolijk wijsje niet.

Oh zeg, oh zeg ons, aardig beest, wie toch uw meester is geweest. Oh zeg, oh zeg ons, aardig beest, wie toch uw meester is geweest.' De Meester van dat vogeltje, die Meester, dat is God! 'Alles wat adem heeft, love de HERE!'

5. Gods lof verbindt mensen en engelen

De lof van God slaat bruggen door de hele schepping: een brug van heden naar verleden, een brug van heden naar toekomst, een brug tussen alle verschillende mensen, een brug tussen mensen en dieren, en tenslotte: een brug tussen mensen en engelen. 'Mensentong en engelenstem, zingt het Kind van Bethlehem'. Als wij zingen tot de eer van God, dan voegen wij ons in het koor van de engelen. Dat weten

we uit de Bijbel, bijvoorbeeld uit het boek Openbaring. Dat boek Openbaring staat vol liederen. De engelen zingen, en de schare die niemand tellen kan, die zingt mee. Het is één groot koor, daar in de hemel! Ja, dat weten we uit de Bijbel. En sommige mensen hebben als het ware al éventjes om het hoekje mogen kijken. Mensen die zweefden op de rand van de dood, of misschien zelfs al daar overheen, en die toch terugkwamen. Misschien heeft u dat zelf wel meegemaakt.

Sommigen mogen al even iets proeven van dat heerlijke leven met God. En zij vertellen ons, dat er muziek is, daar bij God, heerlijke muziek. Eén van hen was Rebecca Springer, ik vond haar verhaal in een boekje dat ik weleens vaker genoemd heb, 'Doden sterven niet' van dr. W.C. van Dam.

Rebecca raakte in coma, en wist zich in het paradijs. Ze zag er gras, bloemen, bomen met bloesems en vruchten. In het wit geklede kinderen lachten en speelden. Ze nam prachtig gebouwde huizen waar, gelegen aan paarden straten die langs een rivier liepen. Het viel haar op dat alles zuiver was, zonder stof of vuil. Ze zag kinderen bloemen plukken, terwijl ze zongen: 'Oma komt! Oma komt!' Verschillende verwanten bleken in hemelse koren en orkesten te zijn opgenomen. Rebecca ontmoette een vreemdeling, die ze eerst voor de apostel Johannes hield. Het bleek echter Jezus te zijn, die zichzelf "haar oudere Broer, haar Vriend" noemde. Ze zag de troon van God. Ze spreekt over een paarden tempel met gouden zuilen. Wezens zongen: 'Heilig, heilig, heilig!' In deze tempel ontsprong de bron van het leven. Ze hoorde, dat deze tempel Gods troon is. Voordat ze terugkeerde naar de aarde, kreeg ze het bevel een aantal dingen te verzwijgen.'

Psalm 150: zó zal het worden!

Gemeente, de hemel is vol muziek! Mensen en engelen samen, de vijfde brug, alles wat adem heeft, dat looft daar inderdaad de HERE! Het Psalmboek loopt uit op Psalm 150, en Psalm 150 is niet alleen een oproep aan de hele kosmos om God te loven, nee, het is ook een visioen: alles wat adem heeft, zál de HERE loven! U, senioren, hier in de kerk, u bent bevoorrechte mensen! Want als u gelooft in Jezus Christus, als u Hem eert en dient als uw

Redder, dan bent u hier al dichtbij. We weten het toch allemaal? 'Jonge mensen kúnnen sterven, oude mensen moeten sterven.' Maar de Bijbel zegt het, tegen u en tegen ons allemaal: 'Je hoeft niet bang te zijn.

Integendeel! Vertrouw op de Here Jezus en je zult gered worden! Buiten Jezus om kan het niet. Dan blijft die wereld gesloten. Want hoe pas je er dan tussen, hoe kun je daar dan leven, in een wereld die vol is van de lof van God, van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest? Dat gaat niet! Maar de Here Jezus zegt: 'Kom! Kom, mijn kind! Wees niet bang! Leef in deze wereld en loof je God!' Zo mogen wij Psalm 150 zingen, en toeleven naar die heerlijke toekomst! Verlangt u mee? Kijkt u er naar uit? Kijk jij ernaar uit?

'Alles wat adem heeft, love de HERE! Halleluja! Amen.